

บทที่ ๑
บททั่วไป

การอุทธรณ์ การร้องทุกข์และการคุ้มครองระบบคุณธรรมตาม

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔

เดิมการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) หรือ อ.ก.ก. สามัญหรือ อ.ก.ก. สำนัก แล้วแต่กรณี แต่ในปัจจุบันนี้องค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์คือ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) ซึ่งมาทำหน้าที่พิทักษ์ระบบคุณธรรม โดยก่อนหน้านี้นี้ไม่มีกระบวนการพิทักษ์ระบบคุณธรรมบัญญัติไว้ในกฎหมายโดยตรง แต่ในทางหลักการถือว่าคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) เป็นผู้ทำหน้าที่พิทักษ์ระบบคุณธรรมด้วย (ปัจจุบัน คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานครเปลี่ยนชื่อเป็น “คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร”)

คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ซึ่งทำหน้าที่เหมือน ก.พ. ในขณะนั้นทำหน้าที่ ๓ ลักษณะ คือ

๑. ลักษณะนิติบัญญัติ โดยออกกฎระเบียบและหลักเกณฑ์วิธีการในการบริหารงานบุคคลสำหรับข้าราชการ

๒. ลักษณะบริหาร โดยพิจารณาอนุมัติเรื่องต่างๆในการบริหารงานบุคคลสำหรับข้าราชการที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดขอมา

๓. ลักษณะตุลาการ โดยพิจารณาเรื่องการลงโทษข้าราชการในบางกรณีและพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์บางกรณี

การให้คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ในขณะนั้น มีบทบาททั้ง ๓ ลักษณะดังแต่ก่อน จึงมีความไม่เหมาะสมอยู่ ๒ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ทำให้คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) เป็นองค์กรเผด็จการ คือ ออกกฎระเบียบและหลักเกณฑ์วิธีการเอง ปฏิบัติเอง และตัดสินใจขาดเอง จึงทำให้หลักประกันความเป็นธรรมของข้าราชการหายไป

ประการที่ ๒ ทำให้คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) เป็นองค์กรที่สุมหมวก ๒ ใบ โดยเป็นทั้งผู้รับใช้ฝ่ายบริหารและผู้ควบคุมฝ่ายบริหาร ไม่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่ข้าราชการได้เต็มที่ เนื่องจากคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ในขณะนั้น เป็นองค์กรในกำกับของฝ่ายบริหารมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นฝ่ายการเมืองเป็นประธานกำกับอยู่ ซึ่งในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ต้องเสนอความเห็นให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในฐานะนายกรัฐมนตรีสั่งการ คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่มีอิสระในการใช้ดุลยพินิจพอที่จะคุ้มครองความเป็นธรรมและความมั่นคงในการดำรงสถานภาพของข้าราชการได้เพียงพอ

ดังนั้นในการปรับปรุงกฎหมายของกรุงเทพมหานครจึงกำหนดให้มีองค์กรพิทักษ์ระบบคุณธรรมขึ้น ซึ่งที่มาของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) เกิดขึ้นจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘๘ วรรคสอง บัญญัติว่า

“ในการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมืองค์กรพิทักษ์ระบบคุณธรรมของข้าราชการส่วนท้องถิ่น เพื่อสร้างระบบคุ้มครองคุณธรรมและจริยธรรมในการบริหารงานบุคคล ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงได้บัญญัติให้มีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) ขึ้นจำนวน ๕ คน โดยต้องทำงานเต็มเวลา มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๖ ปี นับตั้งแต่วันที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้ง และให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว ซึ่ง ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรอิสระจากฝ่ายบริหาร ทำหน้าที่พิทักษ์ระบบคุณธรรมโดยยกบทบาทลักษณะตุลาการจากคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ไปเป็นของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) เพื่อทำหน้าที่พิทักษ์ระบบคุณธรรมในการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ รวมทั้งพิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ด้วย

ปัจจุบันคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑. นายสุชาติ เวโรจน์	ประธานกรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
๒. นายชลอ ศชรินทร์	กรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
๓. นายธีระชัย เขียรสรราช	กรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
๔. นางบุษบา กรัยวิเชียร	กรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร
๕. นายพูลพันธ์ ไกรเสริม	กรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. เสนอแนะต่อคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) เพื่อให้คณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ดำเนินการจัดให้มีหรือปรับปรุงนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลของกรุงเทพมหานครในส่วนที่เกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรม

๒. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
๓. พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์
๔. พิจารณาเรื่องการคุ้มครองระบบคุณธรรม

๕. ออกกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ข้อบังคับ ระเบียบ หลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ กฎก.พ.ค. กรุงเทพมหานครและข้อบังคับเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๖. แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร (ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร) กำหนด เพื่อเป็นกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานครหรือเป็นกรรมการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร

๗. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค. ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

บทที่ ๒ การอุทธรณ์

๑. ความหมาย

การอุทธรณ์ หมายถึง การที่ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนด ร้องขอรับความยุติธรรมจากองค์กรผู้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยให้ยกเรื่องของตนขึ้นพิจารณาใหม่เพื่อให้เป็นไปในทางที่เป็นคุณแก่ตน

ข้าราชการกรุงเทพมหานครนครสามัญที่ถูกลงโทษทางวินัย หรือกรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔

๒. เงื่อนไขในการอุทธรณ์

การอุทธรณ์เป็นไปตามกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครว่าด้วยการอุทธรณ์และพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๑) ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ได้แก่

(๑) ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย ได้แก่ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก

(๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด เช่น เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้เจ็บป่วยจนไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ เป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือเป็นผู้ที่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน เป็นต้น

ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ต้องอุทธรณ์เพื่อตนเองเท่านั้น ไม่อาจอุทธรณ์แทนผู้อื่นได้

๒) การอุทธรณ์ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการต้องทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยใช้ถ้อยคำสุภาพ และมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์

(๒) คำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ และวันที่รับทราบคำสั่ง

(๓) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์ยกขึ้นเป็นข้อคัดค้านคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๔) คำขอของผู้อุทธรณ์

(๕) ลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

ในกรณีเป็นการอุทธรณ์โดยทนายหรือผู้ได้รับมอบหมายให้อุทธรณ์แทน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นให้ปรับสาระสำคัญในหนังสืออุทธรณ์ให้เหมาะสม โดยอย่างน้อยควรมีสาระสำคัญให้สามารถเข้าใจได้ตามหัวข้อข้างต้น

ผู้อุทธรณ์จะมอบหมายให้ทนายความ หรือบุคคลอื่นซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วทำการอุทธรณ์แทนได้ กรณีมีเหตุจำเป็นดังนี้

๑) เจ็บป่วยจนไม่สามารถอุทธรณ์ด้วยตนเองได้

๒) อยู่ในต่างประเทศและคาดหมายได้ว่าไม่อาจอุทธรณ์ด้วยตนเองได้ทันเวลาที่กำหนด

๓) มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร หรือองค์กรคณะวินิจฉัยเห็นสมควร

๓) การยื่นอุทธรณ์

(๑) ผู้อุทธรณ์ไม่ต้องทำเรื่องเสนอผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น แต่ให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่กองพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.ก. โดยให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานการลงทะเบียนรับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณเป็นวันที่ยื่นหนังสืออุทธรณ์

(๒) การส่งหนังสืออุทธรณ์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ โดยให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ของหนังสืออุทธรณ์เป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์อาจถอนอุทธรณ์ที่ยื่นไว้แล้ว ก่อนที่องค์คณะวินิจฉัยมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นก็ได้โดยทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้อุทธรณ์ หรืออาจถอนด้วยวาจาต่อหน้าองค์คณะวินิจฉัยก็ได้

๔) ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

(๑) สำหรับผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ ซึ่งโดยทั่วไปจะถือว่าวันทราบคำสั่งคือวันที่ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง

(๒) สำหรับการอุทธรณ์แทน มี ๒ กรณี ได้แก่

ก. กรณีที่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ถึงแก่ความตายโดยที่ยังไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ ทายาทของผู้มีสิทธิอุทธรณ์ต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์ หรือภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ถึงแก่ความตาย

ข. กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นอุทธรณ์ไว้แล้วได้ถึงแก่ความตายก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ ทายาทผู้จัดการมรดก ผู้รับสิทธิของผู้อุทธรณ์ หรือผู้มีส่วนได้เสีย อาจมีคำขอเข้ามาแทนที่หรือองค์คณะวินิจฉัยเรียกเข้ามาเนื่องจากคู่กรณีในอุทธรณ์มีคำขอ ในกรณีนี้ต้องยื่นคำขอเป็นหนังสือต่อองค์คณะวินิจฉัยภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ถึงแก่ความตาย

๕) การนับระยะเวลาอุทธรณ์

(๑) ให้ถือว่าวันที่ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันรับทราบคำสั่ง

(๒) ในกรณีที่ไม่มี การลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งตาม (๑) แต่มีการแจ้งคำสั่งให้ทราบกับมอบสำเนาคำสั่ง แล้วทำบันทึกลงวัน เดือน ปี เวลา และสถานที่ที่แจ้ง โดยลงลายมือชื่อผู้แจ้ง พร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้ เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบคำสั่ง

(๓) ในกรณีที่ไม่มีแจ้งคำสั่งตาม (๒) และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ให้ส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกสั่งลงโทษตาม (๑) เก็บไว้เป็นหลักฐานฉบับหนึ่ง และให้ลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปีที่รับทราบคำสั่งเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่า ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกสั่งลงโทษตาม (๑) ลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปีที่รับทราบคำสั่งตาม (๑) กลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ถูกสั่งลงโทษตาม (๑) ได้รับทราบคำสั่งแล้ว

๓. การพิจารณาอุทธรณ์

๑) ผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ คือ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร ที่ตั้งโดย ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าว ประกอบด้วย

(๑) กรรมการ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร	เป็นประธานกรรมการ
(๒) กรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์จำนวน ๒ คน	เป็นกรรมการ
(๓) เจ้าหน้าที่สำนักงาน ก.ก.
ที่ได้รับมอบหมาย	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ประธานกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร จะต้องแจ้งคำสั่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร ให้ผู้ขออุทธรณ์ทราบ โดยให้ลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน แล้วมอบสำเนาคำสั่งให้ไว้หนึ่งฉบับ หรือกรณีส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับตามที่อยู่ของผู้อุทธรณ์ หากพ้นสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์รับทราบคำสั่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์กรุงเทพมหานคร แล้ว

๒) การอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้พิจารณา

- (๑) เป็นเรื่องที่ไม่อาจอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครได้ ตามมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง
- (๒) ผู้อุทธรณ์มิใช่เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง
- (๓) เป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง
- (๔) เป็นเรื่องที่ได้เคยมีการอุทธรณ์และได้มีคำวินิจฉัยหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว
- (๕) เป็นกรณีอุทธรณ์ที่ยังไม่ชัดเจนหรือยังมีการดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ตามข้อ ๔๘ (๒) และกรณีอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้พิจารณา ตามข้อ ๔๙ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

สำหรับทายาทผู้มีสิทธิยื่นอุทธรณ์แทน หากมีกรณีตามที่กำหนดไว้ (๑) ถึง (๕) ให้ถือว่าเป็นอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้พิจารณาเช่นกัน

๓) การคัดค้านกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร

- ผู้อุทธรณ์อาจคัดค้านกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร ในกรณีดังนี้
- (๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษหรือกระทำที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการ
 - (๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษหรือการกระทำที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการ
 - (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์
 - (๔) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นหรือเคยเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการ
 - (๕) เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยหรือการสั่งให้ออกจากราชการที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ
 - (๖) มีความเกี่ยวพันทางเครือญาติหรือทางความสัมพันธ์กับบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) อันอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์

การคัดค้านกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร ผู้อุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือยื่นต่อประธาน ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ภายใน ๗ วันนับแต่วันรับทราบคำสั่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร (ก่อนการพิจารณาอุทธรณ์) ทำให้กรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ กรุงเทพมหานคร ผู้ที่ถูกคัดค้านต้องงดการปฏิบัติหน้าที่ไว้จนกว่าประธาน ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะมีการชี้ขาดในเรื่องการคัดค้านนั้นแล้ว

๔) การขอแถลงด้วยวาจา

ผู้อุทธรณ์มีสิทธิขอแถลงการณ์ด้วยวาจาในหนังสืออุทธรณ์หรือยื่นขอภายใน ๓๐ วันนับแต่วันยื่นหนังสืออุทธรณ์ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะมีหนังสือแจ้งผู้บังคับบัญชาผู้ออกคำสั่งลงโทษ เพื่อให้มาแถลงแก้ในวันที่มีการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งหากผู้บังคับบัญชาไม่ประสงค์จะแถลงแก้ก็ได้ แต่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ทราบ

๕) การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระดับโทษแล้วให้ยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง เช่น กรณีที่เห็นว่า เป็นมูลกรณีวินัยร้ายแรงแต่ยังมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ก็มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้

(๓) ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และผู้อุทธรณ์ควรได้รับโทษเบาลงให้มีคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง แต่ถ้าเห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะลดโทษต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

(๔) ถ้าเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดวินัย หรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยให้มีคำวินิจฉัยให้ยกโทษ

(๕) ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้ถูกต้องเหมาะสม

การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์จะวินิจฉัยให้เพิ่มโทษไม่ได้ เว้นแต่ได้รับแจ้งจาก ก.ก. ว่าสมควรเพิ่มโทษจึงจะมีคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ได้

๖) การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการ ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและเหมาะสมแก่กรณีแล้วให้ยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการ ดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

(๓) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการถูกต้องตามกฎหมาย และเห็นว่ายังไม่มีเหตุที่จะให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการต่อไป

(๔) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการไม่ถูกต้องเหมาะสม ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้ถูกต้องเหมาะสม

๗) **ระยะเวลาในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์** การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันที่ประธาน ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกิน ๖๐ วัน และให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย

เมื่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตาม มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้วแต่กรณี ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ให้ถือว่าเป็นการจงใจละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น

ในส่วนของผู้อุทธรณ์ หากไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ให้ฟ้องคดี ต่อศาลปกครองภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

บทที่ ๓ การร้องทุกข์

๑. ความหมาย

การร้องทุกข์ หมายถึง การที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครร้องขอความเป็นธรรม เนื่องจากเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้อง ทำให้เกิดความคับข้องใจและประสงค์จะให้มีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนโดยเร็ว

๒. เงื่อนไขในการร้องทุกข์

การร้องทุกข์เป็นไปตามกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๑) **ผู้มีสิทธิร้องทุกข์** คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้มีความคับข้องใจจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา โดยไม่ประสงค์จะปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชา หรือได้ปรึกษาหารือแล้วแต่ไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงแล้วแต่คำชี้แจงนั้นไม่เป็นที่พอใจ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้

๒) เหตุที่จะร้องทุกข์

ความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือปฏิบัติ หรือไม่ปฏิบัติอื่นใด โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้นหรือไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

(๒) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ

(๓) ประเว้งเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางอย่างอันเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

(๔) ไม่เป็นไปตามหรือขัดกับระบบคุณธรรม ตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ (การจัดระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครต้องคำนึงถึงระบบคุณธรรม)

๓) ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์

ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ มี ๒ ประเภท คือ

(๑) ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป

ก. กรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. ให้ร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี และให้ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์

ข. กรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าเลขานุการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการเขต ให้ร้องทุกข์ต่อเลขานุการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี และให้เลขานุการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขานุการ

ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี เป็นผู้ที่มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์

ค. กรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากเลขานุการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หรือหัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ให้ร้องทุกข์ต่อปลัดกรุงเทพมหานคร และให้ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้ที่มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์

(๒) ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

กรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครเป็นผู้ที่มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์

๔) วิธีการร้องทุกข์

(๑) การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นไม่ได้

ผู้ร้องทุกข์จะมอบหมายผู้อื่นให้ร้องทุกข์แทนได้ กรณีมีเหตุจำเป็นดังนี้

ก. เจ็บป่วยจนไม่สามารถร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง

ข. อยู่ในต่างประเทศและคาดหมายได้ว่าไม่อาจร้องทุกข์ได้ทันภายในเวลาที่กำหนด

ค. มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์เห็นสมควร

(๒) ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ โดยคำร้องให้ใช้ถ้อยคำสุภาพและอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

ก. ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับติดต่อเกี่ยวกับการร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์

ข. การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์

ค. ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเป็นปัญหาของเรื่องร้องทุกข์

ง. คำขอของผู้ร้องทุกข์

จ. ลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ หรือผู้ได้รับมอบหมายให้ร้องทุกข์แทนกรณีที่เป็น

(๓) ผู้ร้องทุกข์ต้องทำสำเนาคำร้องทุกข์และหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ร้องทุกข์รับรองสำเนาถูกต้อง ๑ ชุด แนบพร้อมคำร้องทุกข์ กรณีที่ไม่อาจแนบบนหลักฐานที่เกี่ยวข้องได้ให้ระบุเหตุที่ไม่อาจแนบบนหลักฐานไว้ด้วย

(๔) กรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องมอบหมายให้บุคคลอื่นร้องทุกข์แทน หรือกรณีมีการแต่งตั้งทนายความหรือบุคคลอื่นดำเนินการแทนในชั้นตอนใดๆ ในกระบวนการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ผู้ร้องทุกข์ต้องแนบบนหลักฐานการมอบหมายหรือการแต่งตั้งมาพร้อมกับคำร้องทุกข์นั้นด้วย

(๕) การร้องทุกข์ต้องยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ ซึ่งโดยทั่วไปถือว่าวันที่ผู้มีสิทธิร้องทุกข์ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

๕) การยื่นคำร้องทุกข์

ผู้ร้องทุกข์อาจนำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเองหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ และให้ถือว่าวันที่ยื่นคำร้องทุกข์ต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ของหนังสือร้องทุกข์ แล้วแต่กรณี เป็นวันยื่นคำร้องทุกข์ โดยยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ ตาม ๓) ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

ทั้งนี้ ผู้ร้องทุกข์สามารถถอนคำร้องทุกข์ที่ยื่นไว้แล้วได้ แต่ต้องก่อนที่ผู้มีอำนาจวินิจฉัย ร้องทุกข์จะมีคำวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดในเรื่องร้องทุกข์นั้น โดยทำเป็นหนังสือขอถอนคำร้องทุกข์ลงลายมือชื่อ ผู้ร้องทุกข์

๖) การนับระยะเวลาร้องทุกข์

การนับระยะเวลาร้องทุกข์เป็นไปตามข้อ ๑๓ แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครว่าด้วยการ ร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนี้

(๑) ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือให้ถือว่า วันที่ผู้มีสิทธิร้องทุกข์ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

(๒) ในกรณีที่ไม่มีกรลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งตาม (๑) แต่มีการแจ้งคำสั่งให้ทราบพร้อม สำเนาคำสั่ง และบันทึกวัน เดือน ปี เวลา สถานที่ที่แจ้ง โดยลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมที่พยานรู้เห็นไว้เป็น หลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

(๓) ในกรณีที่ไม่มีอาจแจ้งคำสั่งตาม (๒) และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับ ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ให้ส่งสำเนาคำสั่งไปสองฉบับเพื่อให้เก็บ ไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ และให้ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่ง แล้วส่งกลับคือเพื่อเก็บไว้เป็น หลักฐานหนึ่งฉบับ กรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ว่ามีผู้รับแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมา ก็ให้ถือว่าผู้มีสิทธิร้องทุกข์ได้รับทราบคำสั่งอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์แล้ว

(๔) ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาโดยไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือ ให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้มีสิทธิร้องทุกข์รับทราบหรือควรรับทราบคำสั่งที่ไม่เป็น หนังสือนั้น เป็นวันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

(๕) ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาโดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว เป็นวันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์

สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วนเวลา สิ้นสุดถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้าย แห่งระยะเวลา

๗) การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์

(๑) ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิขอแถลงการณ์ด้วยวาจา และหากผู้มีอำนาจวินิจฉัยหรือคณะกรรมการ วินิจฉัยร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร เห็นว่าไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์จะไม่ให้แถลงการณ์ ด้วยวาจาก็ได้ แต่ให้บันทึกเหตุผลไว้ด้วย ในกรณีที่นัดให้ผู้ร้องทุกข์มาแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้แจ้ง ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบ เพื่อให้มาแถลงแก้ด้วยวาจาในการพิจารณาครั้งนั้น

(๒) กรณียื่นเรื่องร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มี อำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันได้รับคำร้องทุกข์ หากไม่ แล้วเสร็จให้ขยายเวลาได้อีก ๒ ครั้งๆละ ไม่เกิน ๓๐ วัน โดยให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นที่ต้องขยายไว้ด้วย

(๓) กรณียื่นเรื่องร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ให้คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร หรือ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ผู้ที่ได้รับมอบหมาย มีอำนาจวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ให้แล้ว เสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันได้รับคำร้องทุกข์ หากไม่แล้วเสร็จให้ขยายเวลาได้อีก ๒ ครั้งๆละ ไม่เกิน ๓๐ วัน โดยให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นที่ต้องขยายไว้ด้วย

(๔) การคัดค้านผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์หรือกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ กรุงเทพมหานคร ต้องมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

ก. เป็นผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ หรือเป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว

ข. มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ร้องทุกข์

ค. มีความเกี่ยวพันทางเครือญาติหรือทางสมรสกับบุคคล ตาม ก. ข. หรือ ค.

(๕) การวินิจฉัยร้องทุกข์

ก. ถ้าเห็นว่าเป็นคำร้องทุกข์ที่ดำเนินการโดยถูกต้อง และเป็นคำร้องทุกข์ที่รับไว้พิจารณาได้ ให้มีคำสั่งรับคำร้องทุกข์ไว้พิจารณา

ข. ถ้าเห็นว่าเป็นคำร้องทุกข์ที่ยังไม่ชัดเจน หรือมีการดำเนินการโดยไม่ถูกต้อง ก็ให้มีคำสั่งให้ดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ค. ถ้าเห็นว่าเป็นคำร้องทุกข์ที่ไม่อาจรับไว้พิจารณา ให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ

๘. คำวินิจฉัยร้องทุกข์

ผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ ซึ่งได้แก่ ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป หรือ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการทำคำวินิจฉัยร้องทุกข์ เช่น ไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้พิจารณา ยกคำร้องทุกข์ หรือให้แก้ไขหรือยกเลิกคำสั่งและให้เยียวยาความเสียหายให้ผู้ร้องทุกข์ หรือให้ดำเนินการอื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

คำวินิจฉัยร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปให้เป็นที่สุด และให้ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยนั้นในโอกาสแรกที่ทำได้ และเมื่อได้ดำเนินการตามคำวินิจฉัยร้องทุกข์นั้นแล้ว ให้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยหรือไม่พอใจกับคำวินิจฉัยร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป สามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น

คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ให้เป็นที่สุด และให้ผู้กพ้นผู้บังคับบัญชาที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์และผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะต้องปฏิบัติตาม นับแต่วันที่กำหนดไว้ในคำวินิจฉัยร้องทุกข์นั้น ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร สามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นต่อไปได้